

MONS. OROSCH JÁNOS NAGYSZOMBATI ÉRSEK

PÁSZTORLEVELE

2018 HÚSVÉTJA ALKALMÁBÓL

„Ez az a nap, amelyet az Úr adott, hogy ujjongjunk és örvendezzünk, alleluja“

Drága Testvéreim!

Minden reggel, amikor felébredünk, tudatosítanunk kell, hogy az új nap Isten ajándéka, amelyért kellőképpen hálát kell adnunk. Ez a reggeli imánk lényege, karöltve azzal a kéréssel, hogy Isten segítsége legyen velünk az új napon.

Minden reggel egy új alkalom a reményre. Szeretnénk tudni, hogy mit fog hozni az új nap. Ugyanakkor be is tervezzük, hogy mit fogunk csinálni és hogyan éljük át a napot. Sokaknak a határidőnaplóban órákra be van osztva a programjuk.

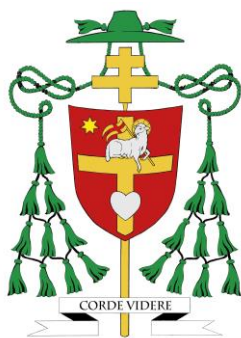
Azonban egyetlen reggel sem ér fel a húsvét reggelével. Tudjuk, mit jelent ez számunkra, szívünkben pedig felcsendül a zsoltáros szava: *„Ezt a napot az Úr szerezte: ujjongjunk és örüljünk benne!“* (Zsolt 118,24). Mit jelent számunkra ez a reggel? Talán mindössze ünnepi légkört a templomban és családjukban, amely néhány napra kiragad a szürke hétköznapokból? Ez is nagyon értékes dolog. Azonban ez csupán a külsőség része, liturgikus és szentségi szimbóluma annak, ami a tény lényege – Istennek az irántunk való szeretete.

XVI. Benedek pápa a „Spe salvi” kezdetű enciklikájában mindjárt az elején ezt mondja: „A „megváltás”, az üdvösség a keresztény hit szerint nem egyszerűen adottság. A megváltás oly módon adatott nekünk, hogy reménnyel lettünk megajándékozva, mégpedig megbízható reménnyel, amelyre támaszkodva meg tudunk birkózni jelen gondjainkkal: a jelen, a veszélyes jelen is élhető és elfogadható, ha célhoz vezet, és mi e cél felől bizonyosak lehetünk; ha ez a cél olyan jelentős, hogy igazolja a hozzá vezető út megtételéhez szükséges erőfeszítéseket“ (SpS 1).

Testvéreim, elmélkedjünk ezekről a szavakról, mert nagyon illenek a mai ünnephez, amely a legnagyobb és a liturgikus év kicsúcsosodása.

A megváltás nem csupán egy tény. Nem olyasvalami, ami mellettünk áll, bármennyire is közel van hozzánk. A megváltás a személyiségünk, énünk legmélyére hatol, és megváltoztatja azt. Szent Pál apostol kovászhoz hasonlítja, amely átjárja a tésztát és új minőséget ad neki. *„Nem tudjátok, hogy egy kevés kovász az egész tésztát megerjeszti? El a régi kovással, hogy új tésztává legyetek“* (1Kor 5,6).

A keresztségben meghalt bennünk a régi ember, a természet gyermeke, és új életre támadtunk. Isten gyermekeivé lettünk. Ezért az új életünknek meg kell felelnie ennek a benső változásnak. XVI. Benedek ezt mondja: „A megváltás oly módon adatott nekünk, hogy reménnyel lettünk megajándékozva, mégpedig megbízható reménnyel“. – Ez a remény objektív valóság. Távol áll a személyes, szubjektív érzéstől, ahogy azt a

MONS. OROSCH JÁNOS NAGYSZOMBATI ÉRSEK PÁSZTORLEVELE 2018 HÚSVÉTJA ALKALMÁBÓL

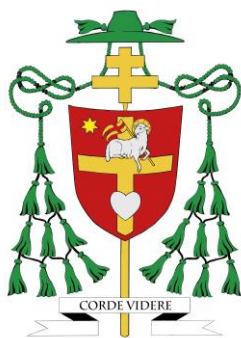
hitetlenek igyekeznek magyarázni. Magyarázatként Benedek pápa idézi szent Pál szavait az Efezusi levélből, ahol ez áll: „remény híján és Isten nélkül éltetek a világban“ (Ef 2,12). Isteneik ellenére „Isten nélkül”, s ezért egy sötét világban, sötét jövőbe tekintve éltek... A keresztényeket megkülönböztető sajátságként tűnik föl az, hogy nekik van jövőjük“ (SpS 2).

Ennek a reménynek ereje támogat minket abban a tudatban, hogy „életük nem a semmi felé tart“, mondja Benedek pápa. Küldetését maga Krisztus ezekkel a szavakkal fejezi ki: „*Én azért jöttem, hogy életük legyen és bőségben legyen*“ (Jn 10,10).

Mindnyájan értékesebb életre vágyunk. Van, aki több pénzt akar, más valaki jobb egészséget, ismét más nagyobb sikerre vágyik. Mások családi békére, elismerésre, több figyelmességre vágnak azok részéről, akikkel naponta bizonyos időt töltenek. Mindnyájan szeretetre és megértésre vágyunk. Nem feledkezhetünk meg arról, hogy mindez erkölcsi követelmény, amely a földi életünket érinti ugyan, de önmagunk nem tudjuk kialakítani. Ezek a Megváltó ajándékai és a megváltás gyümölcsei. Krisztus összekötötte a mennyet a földdel. A meghívás az örök életre semmiképpen nem jelenti a földi élet elhanyagolását. Éppen ellenkezőleg. XVI. Benedek kijelentése arról, hogy „ellenálljunk a jelennek” azt jelenti, hogy tegyünk meg minden tőlünk telhetőt az emberek, a családok és az egész társadalom élete javításának érdekében. Gondolataink gyakran csak az élet gazdasági és szociális kérdéseire irányulnak. Ezek fontos dolgok. De megfelelkezünk arról, hogy ezek csak abban az esetben válnak jobbra, ha megváltozik az életünk kultúrája, az emberek közötti kapcsolataink és az erkölcs. A demokrácia megnyitja az ajtót a szabadság előtt, azonban ugyanazon az ajtón keresztül sajnos naponta érkezik a rossznak a szabadsága is. Egyre nagyobb gáztetteknek vagyunk tanúi, mint például a gyilkosságok, a családon belüli erőszak, hatalmas pénzekkel való visszaélések néhány állami és politikai képviselő, vállalkozó vagy éppen magánszemély részéről.

Egyre növekszik a korrupció és a vele járó olyan kényelmetlen emberek likvidációja, akik feláldozzák magukat az igazságért és az igazságosságért. Azonban annak is tanúi lehetünk, hogy az ilyen hősi emberek mögött gyakran húzódnak meg olyan kollégák is, akik a munkáltatóiktól kapott júdási harminc ezüstért hajlandóak a médián keresztül naponta szellemileg és pszichikailag likvidálni sértő szavaikkal, hazugságaikkal és rágalmazásaikkal a teljesen ártatlan és általuk ismeretlen emberek százait, és így bemocskolni a meggyilkolt Ján és menyasszonya élő emlékét.

Szemtanúi vagyunk a szociálisan rászorultak, a beteg és idős emberek iránti érzéketlenségnek. A helytelen törvények, a közigazgatás felelőtlen hozzáállása szó

MONS. OROSC JÁNOS NAGYSZOMBATI ÉRSEK

PÁSZTORLEVELE

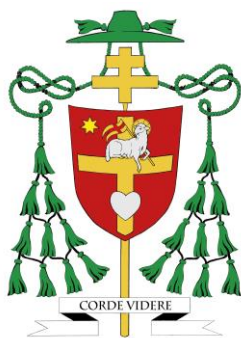
2018 HÚSVÉTJA ALKALMÁBÓL

szerint likvidálják az egyházi iskolákat, az egyházmegyei karitás szociális tevékenységét, gyakran csak azért, mert az egyházéi.

Mindezen rossz az emberi élet leértékelésének a jele. Minden ember értékes, és megvan a maga méltósága. Jézus Krisztus ezt igazolta halálával és feltámadásával. Meghalt minden emberért, aki a földön élt, él és élni fog fogantatásának pillanatától, hogy megváltsa és esélyt adjon neki a méltó életre itt a földön, valamint az örök üdvösségre. Ha becsüljük megváltásunkat, tudnunk kell, hogy ez az ajándék minden embernek szól. Senkitől sem vonhatjuk meg az emberi és keresztény méltóságot, az emberhez méltó földi életet és az üdvösséget.

A lekipásztorok azonban gyakran olyan közömbös keresztényekkel találkoznak, akik igénylik az Egyház szolgálatát, ugyanakkor nem élnek az Egyházzal, vagy csak nagyon felületesen. Közismert a szlogen: Istent igen, az Egyházat nem! Amikor a pap nem hajlandó kiszolgálni őket elképzelésük szerint, és követeli tőlük az Egyházzal való életet, felháborodnak, mintha az üdvösség eszközeit vonná meg tőlük. Azonban ismerni kell szent Pálnak az Eucharisztiairól szóló kijelentését: *„aki méltatlanul eszi a kenyeret vagy issza az Úr kelyhét, az Úr teste és vére ellen vét. Tehát vizsgálja meg magát mindenki, s csak úgy egyék a kenyérből és igyék a kehelyből, mert aki csak eszik és iszik anélkül, hogy megkülönböztetné az (Úr) testét, saját ítéletét eszi és issza”* (1 Kor 11,27-29).

Testvérek, ami az Eucharisziára vonatkozik, vonatkozik a többi szentségre is, és magára az Egyházra is, amely Krisztus misztikus teste. Az Egyház nem utasít el senkinek semmit Isten adományai közül, csupán későbbre halassza azokat, várakozik, hátha az illető meggondolja magát és átértékeli eddigi magatartását. Ellenkező esetben az Egyház részt venne elítélésében. A papoknak nagy bölcsességre van szükségük, hogy a lehető legjobban segítsék az üdvösséghez azokat, aki rájuk lettek bízva. Mert meddig tarthat az a barátság, amely csupán a kölcsönös dicsőítésre épül! Az igazi barátoknak őszinteségre van szükségük.” (A Szlovák püspöki kar böjti elmélkedéséből). Erőre és bátorságra van szükségük ahhoz, hogy fel tudják adni közkedveltségüket is, mások szimpátiáját, sőt, gyakran személyes barátságukat is Krisztus evangéliumának szolgálatában. Sok paptestvérünknel találkozhatunk olyan magatartással, hogy „média-sztárok” lettek csak azért, mert feladták a mások katolikus vezetését az üdvösség útján, ugyanígy a Katolikus Egyház tanítói hivatalának Krisztusi tanítását. Ezzel ellentétben az olyan politikusok, oligarchák és demagógok engedelmes tanítványai lettek, akiknek célja kétségbe vonni Isten törvényeit és az Egyház törvényes tekintélyeit. Ne hagyjuk magunkat megtéveszteni, és legyünk éberek.

MONS. OROSCH JÁNOS NAGYSZOMBATI ÉRSEK
PÁSZTORLEVELE
2018 HÚSVÉTJA ALKALMÁBÓL

Testvéreim! Említést tettem arról, hogy nehéz jelennel állunk szemben. Akkor tudunk helyt állni, ha szilárd célra tekintünk. Ez a cél olyan magasztos, hogy érdemes vállalni a felé vezető út fáradságait.

Ezen az úton nem vagyunk egyedül. A feltámadott Krisztus velünk tart úgy, ahogy csatlakozott az emmauszi tanítványokhoz. Nem látjuk őt, de felismerjük igéjében, amelyet szerető szívvel hallgatunk.

„Ez az a nap, amelyet az Úr adott”, ugyanakkor a mi napunk is, mert ő a mi üdvösségünkért leszállott a mennyből. Legyünk ezért hálásak és mindig hűek. A Feltámadott köszöntésével köszöntelek Benneteket: Békesség nektek, ne féljete! Áldott húsvéti ünnepeket kívánok mindnyájatoknak és szeretettel áldalak Benneteket:

✠ Orosch János, nagyszombati érsek

A pásztorlevelet kérjük felolvasni Húsvétvasárnap - 2018. április 1-én, az összes szentmisén a prédikáció helyett.